

مطالعه ی ژئوشیمی نهشته های مارنی سازند آغاجاری در باختر بندرعباس (برش سورو) برای تولید آجر رسی

خاکسار، محمد^{۱*} و رضائی، پیمان^۲

گروه زمین شناسی دانشگاه آزاد اسلامی زاهدان^۱ و دانشگاه هرمزگان^۲

Khaksar.mohamad@gmail.com

چکیده

سازند آغاجاری (میوسن پسین - پلیوسن) بیرون زدگی های وسیعی در سطح استان هرمزگان دارد. ماسه سنگ و مارن مهمترین نهشته های موجود در این سازند هستند. برای شناخت ژئوشیمی نهشته های مارنی سازند آغاجاری و قابلیت احتمالی تولید آجر از آنها، ۳ نمونه از آنها در بخش ابتدایی، میانی و انتهایی سازند آغاجاری در تقادیس سورو برداشت شد. این نمونه ها مورد تجزیه شیمیایی قرار گرفته و میانگین درصد: L.O.I, CaO, Fe₂O₃, Al₂O₃, SiO₂, SO₃, MgO, K₂O, Na₂O, MnO, TiO₂, P₂O₅ تعیین شد. این یافته ها بیانگر ته نشست این مارن ها در یک محیط دریایی کم عمق است. مقایسه ی داده های حاصل با استانداردهای شیمیایی آجر، بیانگر آن است که امکان استفاده از مارن های سازند آغاجاری در برش سورو به عنوان ماده ی اولیه بدون فرآوری برای تولید اقتصادی و انبوه آجر رسی وجود ندارد.

Geochemistry Study of marly deposits of Aghajary formation in west of Bandar Abbas (Suru section) for production of Clayly brick

Khaksar, Mohammad^{1*} and Rezaei, Peiman²

Geology group of Islamic azad university¹ and Hormozgan university²

Khaksar.mohamad@gmail.com

Abstract

Aghajari formation (Upper Miocene- Peliocene) has extensive outcrops in surface of the Hormozgan province. For geochemistry study of marls of this formation, 3 samples took from lower, middle and upper parts of Aghajari formation. These samples analyzed and average percent of L.O.I, SO₃, SiO₂, Al₂O₃, Fe₂O₃, CaO, MgO, K₂O, MnO, TiO₂ and P₂O₅ measured. The results show that these marls are deposited in a low depth marine environments. The correlation of these informations with chemical standards of brick, shows that Aghajari formation's marls in the Suru section are not suitable primary material for make of Clayly brick without processing.

مقدمه

نهشته های مارنی (Marl) با نسبت مساوی از کانی های کربناته و کانی های رسی تشکیل شده اند. البته، میزان کانی های کربناته (کلسیت و دولومیت) بین ۳۵-۶۵٪ نوسان دارد (رضائی و جلیلیان، ۱۳۷۸). در رسوب ها و سنگهای